

[b1ra] *Hoe coninck Huyghe open hof biel, daer hi den graef van Damas ontboot, die Galien met hem brachte.*

[6]

Als Galien veerthien jaren hadde, was hi de soonste van alle Kerstenrijcke, de bequaemste, de beleefste, de hueschste, groot ende wel ghefausoneert van allen leden. So ghevielt dat de coninck Huyghe open hof houden wylde op den feestdach der heyligher gheboerten ons Heeren, tot welcker solemniteyt hi ontboot alle de baroenen sijns rijcx. Ende dye grave van Damas was daer oock ontboden, dye mit hem brachte dat kint Galien, diens schoonheyten allen anderen kinderen te boven ghinck, so datmen sijns ghelijcke nyet en vant int heel rijcke van Constantinobelen.

Als dese grave van Damas in coninck Huyghens hof quam, is hi met dat soon kint Galien inder salen gegaen, daer de graef den coninck de ghewoenlijcke rever[e]ncyen ghedaen heeft. Desghelijcke heeft Galien den coninck oock seer ootmoedelijcken gheeert. Ende co[n]ynck Hughe neychde zijn hoofd ten grave ende ten kinde, die hem seer minlijck ghegroet hadden. Daer na bestont hi dat kint seer nerstelijck te aensiene, den grave van Damas vraghende wien dat kint behoorde datti met hem brachte, segghende datti begheerde te weten wiens kint dat was. Hier was de coninghinne tegewoerdich, die den graven teken dede dat hi swighen soude. Ende en hadde hem de coninghinne gheen teken ghedaen, hi soude den coninck terstont gheseyt hebben dat Yaquelines, sijnder dochter, sone was. Terstont vraechde die coninck wederomme den grave wien dat scoone kint toebehoorde, want hi des ver[b1rb]langhen hadde te wetene. Maer dye grave veynsde hem ghelijck oft hi de woerden des conincx niet verstaen en hadde, ende veranderde dat propoest in een ander propoest, totten coninck segghende: “Heere, hoe eest met uwe conincklijke majesteyt? Ick en hebbe uwen conincklijcken persoon in langhen tide niet ghesien, midts den welcken ick groote begheerte hadde uwe conincklijke presencie te ainscouwen.”

“Dat es tghene nyet dat ick u vraghe,” sprack dye coninck, “zidy doof? Ick vraghe u waer dit kint gheboren es, wie sijn ouders sijn, van wat afcoemsten dat is? Dat begheer ick van u te weten. Sonder respijt!”

De grave en sprack niet een woert, hem ghelatende ghelijck oft des

conincx woerden niet en hadde verstaen noch sijn meyninge niet gheweten. Doen sprack dye coninck totten grave: “Sidi verdooft ofte doof worden zedert den tijt dat ick u die leste reyse sach? Dat is mi herteliken leet. Ter liefden van u om u wel te doen horen salick u leenen mijn medecijns, die de beste meesters van Kerstenrijcke zijn!”

Doen neychde die coninck sijn hoofd aen des graven hoofd, roepende in zijn oore so luyde dat een ieghelijck mochte verstaen, segghende: “Grave van Damas, ick bid u, en wilt mi niet verswighen wyen dit schoon kint toe hoort, want ick dat nyet en vraghe den kinde tot enighen achterdeele, maer waren my sijn ouders bekint, ten soude des kints scade noch onprofijt niet zijn.”

Die grave des conincx woerden verstaende, wort lachende om dat de coninc so groten verlanghen hadde, maer die coninghinne sprack tot den coninck dat men de waerheit niet altijd seggen mach.

[b1va] “Vrouwe,” sprack conynck Hughe, “ick wyl weten wanen dit kint gheboren es, want ick binnen mijn leven noyt so bequamen kint en sach.”

Doen nam hi Galien bider hant ende vraechde hem, segghende: “Mijn lieve soene, segt mi sonder helen, wanen zidi gheboren?”

Galien antwoerde: “Heere, ick swere u bi mijnder trouwen dat ick minen vader noyt ghesien en hebbe. Mair conde ic vernemen in wat lant hi is, ick soude hem ghaen soecken. Ende waer hy in eenyghen oerloghe oft strijt becommert ende hadde ic een sweert, ick soude in spijt sijnder vianden hem hulpen!”

Als dye coninck den kinde dese woerden hoorde spreken, wordt hi lachende ende sprack tot hem: “Kint, ick meene dat ghi noch veel te jonck sijt om te vechtene, so ghi u vermeet.”

Ende Galien anwoerde: “Heere, quaem ick in een ghevecht daer ick eenich van minen vrienden in belast saghe, ick kinne mi so sterck [b1vb] dat ick nemmermeer moede worden soude van slane, so mi duenct!”

Nu was de coninck noch meer bekuert om te weten wiens kint dat was, want tselve dat sprack, voechde hem seere wel. Des die coninck sprack dat hijt weten wilde eer hi slapen soude.

“Here,” sprac de coninghinne, “ghy selt dat tijts ghenoech weten.”

Ende die coninck badt hair dat sijn hem segghen wilde.

Doen seyde hem de coninghinne: “Tes de soene van den vromen grave Olivier ende uwer dochter sone, die ghi verjaechde uut u hof als

si van kinde groot worde.”

De coninck dat hoorende, verblide in der hertten, totter coninghinnen segghende dat hy noyt van dat kint gheweten en hadde, “maer ter liefden des kints ende om sijn schoonheyt wyl ick dat mijn dochter weder bi mi coeme ende met haer kint altijd bi mi blive.”